

Scherp aan de wind bij windkracht 5

Haarlem: molen- en bollentocht

23 en 24 april

Met een groepje enthousiaste vaarders vertrok de SKK om half 11 aan de club van Haarlem HKV aan de 'Molentocht'. Later zou blijken dat deze mooie 20 km toch wel erg zwaar kan zijn. Martinique, Mieke, Marc, Christine, Wim, Inge, Jan en Linda in hun twee-zit en Chris en Fons met de Canadees.

John en ik waren nog aan't rondrijden, aanwijzingen aan't vragen, kortom aan't zoeken naar de Haarlemse Kajakclub. Die bestaat helemaal niet, wel de Haarlemse Kano Vereniging. De gezichten van de Hollanders aan wie we naar de club vroegen, waren een foto waard. Kajakclub? Wat? Nooit van gehoord!

Om 10 na 12 zat ik dan toch op het water in mijn VKN. Iemand van de club zelf riep nog naar me: "Het is wel 21 km vandaag hé!" Die had mij nog ni goe bekeken zeker!?

Ik peddelde aan een vrij vlot tempo rustig voort. Na een dik uur varen zag ik 3 Isères op een rijtje aan de kant liggen. Da zijn die van ons, da kan ni anders.

Ja, ja, de SKK zat daar zijn boterhammen op te eten. Een kwartiertje rust en we vertrokken weer. De wind was zo mogelijk nog aangewakkerd en kwam nu schuin op ons af. Zwaar, loodzwaar! We moesten de hele tijd enkel links peddelen.

Moe, maar vooral blij dat we er waren, deed ieder zo zijn eigen ding. Douchen, iets gaan drinken, efkes gaan liggen, ...

Alvorens we naar de bloemencorso om half 10 zouden gaan kijken, moesten we toch eerst iets eten. We zijn uiteindelijk bij 'de Marokkaan', beland. We moesten er wel nemen wat de pot schafte en dat was echt ni zoveel. Dit is de verkorte versie van het gebeuren. (Als je het hele verhaal, dat hieraan en hierrond hangt, wil horen, vraag het dan even aan iemand die erbij was.)

Half 10 lag ik al in mijn bed terwijl de rest van de groep nog bleef hangen om naar de bloemencorso te kijken.

Aprilse grillen hebben we al jaren niet meer gehad, behalve dan tijdens het weekend van Haarlem. 's Morgens lag er sneeuw naast ons tentje.

En terwijl ik me ging klaarmaken regende het en daarna dan weer hagel.

De hele dag is het weer zo grillig gebleven, met 5 beaufort tegen of schuin. Ik was de enige die naast de molentocht ook nog deelnam aan de bollentocht (27 km). Bij het vertrek stonden alle Belgen die er waren, mij aan te moedigen (Lier, Brugge en de SKK natuurlijk).

Wat ik ervan vond?

In't heel kort gezegd: bijna ni te doen! Ik had zowat al de kleren aan die ik bijhad. Vooral de wind maakte deze tocht zo zwaar.

Tegen de middag heb ik aangelegd en in't zonneke mijn bokes opgegeten en dan terug ingestapt. Klaar voor de tweede etappe.

Helemaal alleen, niet wetend hoe ik moest varen, enkel links peddelend zat ik op het water. Hier en daar gevraagd op welk water ik aan't varen was, maar dat wisten de meeste oeverbewoners zelfs niet. Een balk dwars op het water. Ja, ze hadden iets gezegd over één keer 'overdragen'. Dan zijn de Hollanders nog niet mee geweest naar de Pallietertochten. Daar moet je overdragen, hier was het 'overduwen'. Maar ondertussen wist ik wel dat ik juist zat.

Trekkend en sleurend geraakte ik met mondjesmaat vooruit. Ik vroeg de weg nog eens aan iemand op de kant. Nog 13 km!!!

Aan de eerste de beste steiger heb ik aangelegd, ontmoedigd, nat en moe, nog niet wetend dat mijn redding nabij was: 2 kajakkers in de verte, 2HKV'ers. Zij vertelden me dat we nog 2,5 km moesten varen terwijl ze al een sleeptouw aan't zoeken waren. Maar voor die afstand was dat niet nodig natuurlijk.

Oef, steendood aangekomen! Ik heb eerst die 2 redders op een pintje getrakteerd en dan zou ik verder mee inladen en de boot opleggen. Gelukkig was den John er, zodat ik lekker warm kon gaan douchen terwijl hij de boot op de auto legde. En wij terug naar België, moe maar toch voldaan.

Toch denk ik nù, dat ik volgend jaar een keertje pas als de SKK nog eens gaat varen in Haarlem.

Anne SKK